

РЕШЕНИЕ

№ 2029

гр. София, 10.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 50 СЪСТАВ, в публично заседание на седми ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА

при участието на секретаря ЛИЛЯНА ЛЮБ. АНДОНОВА
като разглежда докладваното от ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА Гражданско дело № 20221110126643 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 124, ал. 1 от ГПК.

Предявени са искове по чл. 439, ал.1 от ГПК за признаване за установено, че Ю. П. Д. и „*****“ ООД не дължат на „*****“ ООД принудително изпълнение на сумата 694,49 лева по изпълнителен лист, издаден по ч.гр. дело №10101/2010 г.; и не дължат на „*****“ ООД принудително изпълнение на сумата 4495,40 лева по изпълнителен лист, издаден по ч.гр.дело №9955/2010 г.,СРС.

Ищецът твърди, че в полза на всеки ответник въз основа на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК е издаден изпълнителния лист, по който е образувано изп.дело №629/2020г. по описа на ЧСИ с рег. №*** на КЧСИ. Пояснява се, че първоначално е образувано на 04.07.2011 г. изп. дело по описа на ЧСИ Р. М.. Счита, че поради бездействие на всеки един взискател е изтекъл срока по чл.433, ал.1, т.8 от ГПК и като прекратено изп. дело всички изпълнителни действия са лишени от основание, респ. не прекъсват погасителната тригодишна давност, поради което правото на принудително изпълнение е погасено.

Ответната страна оспорва иска. Твърди, че не са настъпили твърдените факти, водещи до погасяване правото на принудително изпълнение. Счита, че е приложим срока по чл. 117, ал.2 от ЗЗД. Намира, че давността е прекъсната с предприети действия по изпълнение в срока по чл. 433,ал.1, т.8 от ГПК.

Съдът, като обсъди въведените в процеса факти с оглед на събраните по делото доказателства и поддържани доводи, преценени при условията на чл. 235, ал. 2 ГПК, по свое убеждение намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Съгласно чл. 439, ал. 1-2 от ГПК, длъжникът може да оспорва чрез иск изпълнението, който може да се основава само на факти, настъпили след приключването на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. Защитата на длъжника по този ред е аналогична на тази по чл. 255 от ГПК (отм.) и има за цел да бъде съдебно отречено изпълняемостта, признато с влязло в сила решение, по което е издаден изпълнителният лист, защото е престанало да съществува или изпълняемостта му не е настъпила.

Влизането в законна сила на заповед за изпълнение има ефект, сходен със силата на пресъдено нещо на съдебно решение, защото прегражда възможността да се оспорва съществуването на материално право, удостоверено в изпълнителното основание, по арг. от чл. 424 от ГПК. Съгласно чл. 117, ал. 2 от ЗЗД, след установяване на вземането със съдебно решение започва да тече нова давност и срокът ѝ е пет години. Заповедното производство е приета от законодателя съдебна процедура в значително по-късен момент от ЗЗД и при други социални и икономически условия. Поради това употребения в нормата на чл. 117 от ЗЗД израз „съдебно решение” следва да се тълкува съобразно целта на производството по чл. 410 и сл. от ГПК -бързо и ефективно събиране на парични вземания, за което при условията на съкратен исков процес заинтересованият се сдобива със съдебен акт, подлежащ на принудително изпълнение. Съдът приема, че заповедта за изпълнение отговаря на съществените характеристики на съдебен акт, който се ползва със сила на пресъдено нещо. Предмет на изпълнителна сила е само съдебно потвърденото притезание, респ. изпълнителната сила на съдебния акт е обусловена от силата на пресъдено нещо като негова правна последица. Ето защо давностния срок по чл. 117, ал. 2 от ЗЗД е приложим за парични вземания, установени с влязла в сила заповед за изпълнение. В този смисъл са Решение № 50295/23.01.2023 г. по гр.д. № 1030/2022 г., IV г. о. на ВКС, Решение № 37 /24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г., IV г. о. на ВКС; Решение №3/04.02.2022 г. по гр.д. №1722/2021 г., IV г. о. на ВКС, Решение № 118/07.07.2022 г. по гр. д.№4063/2021 г., III г. о. на ВКС; решение по в. гр. д. № 15301/2018 г. по описа на СГС, решение по в. гр. д. № 40/2019 г. по описа на СГС, решение по в. гр. д. № 12167/2018г. по описа на СГС, решение по в. гр. д. № 1272/2018 г. по описа на СГС, определение по ч. т. д. № 1366/2015 г., II т. о. на ВКС, определение по ч.гр.д. № 1528/2018 г., IV г. о. на ВКС и др.

Неприложим чл. 112 от ЗЗД, съгласно който с изтичането на десетгодишна давност се погасяват парични вземания срещу физически лица, независимо от прекъсването ѝ, тъй като разпоредбата приета с ДВ, бр. 102/2020 г., в сила от 02.06.2021 г., няма ретроактивно действие и за заварените случаи, с оглед § 2 от ПЗР към ЗД на ЗЗД, обявен за противоконституционен с РКС № 4 от 2021 г., ДВ, бр. 35 от 2021 г.

Следва да се отчете, че за периода от 13 март 2020 г. до 20 май 2020 г., вкл., процесуални и давностни срокове са спрени срок, на основание чл. 3, т. 1 и 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, във вр. с пар. 13 от Закон за изменение и допълнение на Закона за здравето, ДВ бр. 44 от 13 май 2020 г. Овен това, давност не тече в хода на настоящото дело, на осн. чл. 115, ал. 1, б. „ж“ ЗЗД (вж. Решение № 50295/23.01.2023 г. по гр.д. № 1030/2022 г., IV г. о. на ВКС). Искова молба е предявена на 04.08.2021 г. и към тази дата следва да се прецени погасено ли е правото на принудително изпълнение.

Съгласно т. 10 от Тълкувателно решение №2/26.06.2015г. по т.д. № 2/2013 г. на ВКС, ОСГТК, когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК (чл. 330, ал. 1, б. „д“ ГПК отм.), нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие. Обявява се за изгубило сила Постановление №3/1980г. на Пленума на Върховния съд. Разясненията по приложението на закона са приложими след 26.06.2015 г. по отношение на висящите изпълнителни производства. До този момент е релевантно даденото първоначално тълкуване на закона с ППВС №3/18.11.1980г., съгласно което образуването на изпълнително производство прекъсва давността, а докато трае то –давност не тече (вж. решение по гр. д. № 2382/2017 г. на ВКС, IV г. о., решение по гр. д. № 2917/2018 г. на ВКС, IV г. о., определение по гр. д. № 559/2019 г., I г. о., решение по гр. д. №1609/2019г. по описа на ВКС,III г.о.). С тълкувателното решение са дадени разяснения, че давностният срок се прекъсва, с предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ, било в изпълнение на молба от вискателя или предприето по инициатива от съдебния изпълнител, на основание овластяването по чл. 18, ал. 1 от ЗЧСИ. Не

са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело в контекста на постановяване нарочно разпореждане от съдебен изпълнител по чл. 434 от ГПК за образуване на делото; изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др. Прекъсва давността всяка редовна молба за изпълнение по смисъла на чл. 426, ал. 2 от ГПК, както и тази с която вискателят възлага по чл. 18 от ЗЧСИ. Теклата в полза на длъжника давност няма да бъде прекъсната, ако изпълнителното производство е образувано по нередовна молба, в която вискателят не е посочил изпълнителен способ, освен в хипотезата на чл. 18 от ЗЧСИ.

Съгласно чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК, изпълнителното производство се счита прекратено, ако вискателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, с изключение на делата за издръжка. Без правно значение е дали съдебният изпълнител ще постанови акт за прекратяване на принудителното изпълнение и кога ще направи това. Прекратяването на изпълнителното производство става по право, като новата давност започва да тече от предприемането на последното по време валидно изпълнително действие.

Съгласно чл. 450, ал.3 от ГПК, запорът върху движима вещ или парично вземане на длъжника се счита наложен от деня, в който е получено съобщението за него от третото задължено лице.

Прекъсването и спирането на погасителната давност срещу един солидарен длъжник няма действие спрямо останалите съдължници, на осн. чл. 125, ал.1 от ЗЗД.

Страните не спорят, а и от изп. дело №629/2020 г. по описа на ЧСИ с рег. №*** на КЧСИ, се установява, че по молба от 04.07.2011 г. на ответното „*****“ ООД е образувано изп. дело №1322/2011 г. по описа на ЧСИ с рег.№*** на КЧСИ срещу Ю. П. Д. и „*****“ ООД, въз основа на изпълнителен лист от 14.02.2011 г. по ч.гр.дело № 10101/2010 г. по описа на СРС, съгласно който Ю. П. Д. и „*****“ ООД са осъдени да заплатят солидарно на „*****“ ООД сумата 694,49 лева – главница, ведно със законна лихва от 02.03.2010 г. до окончателното ѝ изплащане, и 25,00 лева – съдебни разноски. Изпълнителният лист е издаден на основание заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК, влязла в законна сила на 18.01.2011 г. Видно от молбата вискателят овластява съдебния изпълнител, на осн. чл. 18 от ЗЧСИ, да проучва имущественото състояние на длъжника, да прави справки, да набавя документи, книжа и други, да определя начина на изпълнение, вкл. заявява извършването на конкретни действия по изпълнението. Изложеното налага извод, че към датата на образуване на изпълнително производство петгодишната давност за признатите паричните вземания не е изтекла, считано от 18.01.2011 г.

На 10.08.2011 г. е наложен запор върху банкови сметки на длъжника „*****“ ООД и на длъжника Ю. П. Д..

На 14.11.2011 г. е постъпила молба на вискателя „*****“ ООД, с която заявява да се извършат конкретни изпълнителни действия спрямо дл. Проданов и искане чл. 18 от ЗЧСИ да се извършат всички необходими за удовлетворяване на вземането.

Установява се, че в хода на изпълнителното производство е присъединен вискателя „*****“ ООД по молба от 13.02.2012 г. срещу Ю. П. Д. и „*****“ ООД, съгласно която овластява съдебния изпълнител, на осн. чл. 18 от ЗЧСИ, да проучва имущественото състояние на длъжника, да прави справки, да набавя документи, книжа и други, да определя начина на изпълнение, вкл. заявява извършването на конкретни действия по изпълнението. От ч.гр.д. №9955/2010 г., СРС, се изяснява, че в полза на ответното „*****“ ООД срещу Ю. П. Д. и „*****“ ООД е издаден изпълнителен лист от 12.12.2011 г. за солидарно заплащане на сумата 4495,40 лева – главница, ведно със законна лихва от 02.03.2010 г. до окончателното ѝ изплащане, и 89,91 лева – съдебни разноски. Изпълнителният лист е

издаден на основание заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК, влязла в законна сила на 02.11.2011г. Към датата на встъпване (образуване) на изпълнително производство петгодишната давност за паричните вземания, удостоверени в изп. основание, не е изтекла, считано от 02.11.2011 г.

На 17.01.2013 г. е постъпила молба на вискателя „*****“ ООД и „*****“ ООД, с която е поискал да се извършат конкретни изпълнителни действия спрямо длъжниците, вкл. да се извършат всички необходими за удовлетворяване на вземането при условията на чл. 18 от ЗЧСИ. Молбата е подадена в срока по чл.433, ал.1, т. 8 от ГПК, считано от 14.11.2011 г., когато е поискано извършване на действия по изпълнението, както и считано от 13.02.2012 г. за вискателя „*****“ ООД. Следва да се отбележи, че давност не тече (ППВС №3/18.11.1980г.).

На 25.02.2013 г. по отношение на длъжника Юри П. е наложен запор върху МПС.

На 16.01.2014 г. е постъпила молба на вискателя „*****“ ООД и „*****“ ООД, с която е поискал да се извършат конкретни изпълнителни действия спрямо длъжниците, вкл. да се извършат всички необходими за удовлетворяване на вземането при условията на чл. 18 от ЗЧСИ. Молбата е подадена в срока по чл.433, ал.1, т. 8 от ГПК, считано от 25.02.2013 г., когато е извършено последно действие по изпълнение за дл. Проданов, и считано от 17.01.2013 г., когато е поискано извършване на действия по изпълнението по отношение „*****“ ООД.

На 13.11.2014 г. е постъпила молба на вискателя „*****“ ООД и „*****“ ООД, с която е поискал да се извършат конкретни изпълнителни действия спрямо длъжниците, вкл. да се извършат всички необходими за удовлетворяване на вземането при условията на чл. 18 от ЗЧСИ. Молбата е подадена в срока по чл.433, ал.1, т. 8 от ГПК.

Към 26.06.2015 г. изп. дело е висящо и давност не тече до този момент, с оглед разясненията по приложението на закона на върховната съдебна инстанция. Към 26.06.2015 г. последно извършеното действие по изпълнение е поисканото с молбата 13.11.2014 г., и считано от тази дата може да се разсъждава в петгодишен давностен срок поискани и предприети ли са изпълнителни действия.

На 28.07.2015 г. постъпила молба на вискателя „*****“ ООД и „*****“ ООД, с която е поискал да се извършат конкретни изпълнителни действия спрямо длъжниците, вкл. да се извършат всички необходими за удовлетворяване на вземането при условията на чл. 18 от ЗЧСИ. Молбата е подадена в срока по чл.433, ал.1, т. 8 от ГПК, считано от 13.11.2014 г., съгласно т. 10 от ТР №2/26.06.2015г. по т.д. № 2/2013 г. на ВКС, ОСГТК.

На 29.09.2015 г. е наложен запор върху трудово възнаграждение, а на 10.11.2015 г. по отношение на длъжника Проданов е наложен запор върху дружествени дялове, притежавани от него в търговски дружества.

На 29.07.2016 г. постъпила молба на вискателя „*****“ ООД и „*****“ ООД, с която е поискал да се извършат конкретни изпълнителни действия спрямо длъжниците, вкл. да се извършат всички необходими за удовлетворяване на вземането при условията на чл. 18 от ЗЧСИ.

На 29.08.2016 г. е наложен запор върху трудово възнаграждение на длъжника Ю. П. Д..

Следва да се съобрази, че перемпцията по чл. 488, ал. 1 т. 8 от ГПК е без значение за погасителната давност. Общото между двата правни института е, че едни и същи факти могат да имат значение както за перемпцията, така и за давността, но двата правни института са различни и имат различни правни последици. Давността изключва правото на принудително изпълнение, а перемпцията не го изключва. Обратно, тя предполага неудовлетворена нужда от принудително изпълнение, но въпреки това съдебният изпълнител е длъжен да зачете перемпцията. Следователно изтеклият срок по чл. 488, ал. 1 т. 8 ГПК в хода на изпълнителното производство и настъпването на перемпцията нямат отношение към въпроса за изтичането на срока за погасителната давност и погасено ли е

правото на принудително изпълнение, удостоверение в изпълнителния лист. Освен това, въпреки своята активност да се удовлетвори принудително взыскателят не може да бъде санкциониран и понесе правните последици на давността, ако съдебният изпълнител не установява имущество на длъжника, към което да се насочи изпълнение.

На 12.10.2017 г. и на 15.11.2018г. е постъпила молба на взыскателя „*****“ ООД и „*****“ ООД, с която е поискал да се извършат конкретни изпълнителни действия спрямо длъжниците, вкл. да се извършат всички необходими за удовлетворяване на вземането при условията на чл. 18 от ЗЧСИ.

На 30.11.2018 г. е наложен заповед върху банкови сметки на длъжника Ю. П. Д..

На 08.10.2019г. е постъпила молба на взыскателя „*****“ ООД и „*****“ ООД, с която е поискал да се извършат конкретни изпълнителни действия спрямо длъжниците, вкл. да се извършат всички необходими за удовлетворяване на вземането при условията на чл. 18 от ЗЧСИ.

Установените фактически положения по делото дават основание на съда да приеме, че от образуване на изп. дело № 1322/2011 г. до 26.06.2015 г. давност не тече, а в хода на делото взыскателят не е допуснал бездействие, което да доведе до перемиране на изпълнителното производство. Съдът намира, че след 26.06.2015 г. принудителното изпълнение не е прекратено, на осн. чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК, нито изтекъл общият петгодишен давностен срок към датата на предявяване на иска, тъй като същият е прекъснат с валидни действия по изпълнението. Ето защо съдът намира, че исковата претенция като неоснователна подлежи на отхвърляне.

Мотивиран така, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от Ю. П. Д., с ЕГН: *****, с адрес: *****, и „*****“ ООД, с ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: *****, срещу „*****“ ООД, с ЕИК: *****, със седалище и адрес: *****, и „*****“ ООД, с ЕИК: *****, със седалище и адрес: *****, искове с правно основание чл. 439, ал. 1 от ГПК за признаване за установено, че Ю. П. Д., с ЕГН: *****, и „*****“ ООД, с ЕИК: *****, не дължи на „*****“ ООД, с ЕИК: *****, принудително изпълнение на сумата 694,49 лева по изпълнителен лист от 14.02.2011 г., издаден по ч.гр.дело № 10101/2010 г. по описа на СРС; и за признаване за установено, че Ю. П. Д., с ЕГН: *****, и „*****“ ООД, с ЕИК: *****, не дължи на „*****“ ООД, с ЕИК: *****, принудително изпълнение на сумата 4495,40 лева по изпълнителен лист от 12.12.2011 г., издаден по ч.гр.дело №9955/2010 г. по описа на СРС.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Препис от настоящото Решение да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____